

Behandlingen, beklædes af den efter Tjestealder ældste af de 3 Dommere, af hvem Retten dannes, er Grunden hertil dels, at Formanden i Straffesager som saadan fører Forsædet i Nævningeretten — et Hverv, der kræver særlige Egenskaber og Evner — dels at det normalt vil være besværligere at fungere som Formand i Straffesager end som Formand i almindelige borgerlige Sager. — Om hvem der skal træde i den beskikkede Formands Sted, naar denne har Forfald, se § 10, 1ste Punktum.

§ 9.

Denne Paragraf i Forbindelse med § 17, 2det Stykke, opretholder i det væsentlige, om end ikke i den ydre Form, saa dog i Realiteten, den bestaaende kjøbenhavnske Sø- og Handelsret; ti vel bortfalder denne som selvstændig Ret, men Sø- og Handelssager skulle fremtidig kunne bringes frem til Paakendelse for en Ret, sammensat paa lignende Maade som den nuværende Sø- og Handelsret, kun at der, for saa vidt Sagerne efter den almindelige Kompetencefordeling mellem Underret og Landsret skulle frem for Stadsrettens Sø- og Handelsretsafdeling og ikke for Landsrettens, kun vil tiltræde to sø- eller handelskyndige Dommere i Stedet for fire. Hvad derhos den processuelle Behandling angaar, som disse Sø- og Handelssager ville blive Genstand for, da bestemmes denne vel ikke længere ved de nu for Tiden for Sø- og Handelsretten gældende Regler, men derimod efter Udkastets almindelige Regler; men dette vil netop sige efter Regler, der indeholde en videregaaende og almindelig Gennemførelse af lignende Principer som dem, der ligge til Grund for Sø- og Handelsretsloven af 1861.

I øvrigt maa fremhæves, at den særlige Forligskommission ved Sø- og Handelsretten bortfalder, at den sjællandske Landsrets Sø- og Handelsretsafdeling ikke blot skal virke for Kjøbenhavn, men for hele Landsretskredsen, samt at det ifølge Reglen i Paragrafens sidste Stykke maa ventes, at en Sø- og Handelsretsafdeling ogsaa vil blive oprettet for den jydsk-fynske Landsret, for saa vidt velgrundede Ønsker i saa Henseende maatte blive fremsatte. Hvis dette sidste ikke skulde ske, vil der fremkomme nogen Disharmoni mellem Udkastets Regler indbyrdes, idet det nemlig i Udkastets § 21 foreskrives, at mindre Sø-sager altid paakendes af søkyndige Medlemmer, medens større Sø-sager fra Jylland og Fyn, hvis der ingen Søretsafdeling op-

rettes ved den jydsk-fynske Landsret, ville falde ind under dennes almindelige Afdelinger. Herpaa vil der dog til en vis Grad raades Bod ved Reglen om Parternes Vedtagelsesret. Hvis Parterne maatte foretrække Paakendelse ved en Underretsdommer og 2 søkyndige Mænd fremfor ved 3 juridiske Landsdommere, staar det dem i Henhold til § 11 i Udkast til Lov om den borgerlige Retspleje frit for at bringe Sagen frem for en hvilken som helst søkyndig Underret, lige som de ogsaa ifølge Overenskomst maa kunne bringe den frem for den sjællandske Landsret til Paakendelse under søkyndige Dommers Medvirkning (jfr. Udkast til Lov om den borgerlige Retspleje § 24).

I Stedet for den i den nuværende Lovgivning indeholdte Opregning af, hvilke Sager, der henhøre for Sø- og Handelsretten, — en Opregning, der som bekendt i Praksis fremkalder mange Tivlsspørgsmaal og Afvisningsdomme, — gives i Udkastet følgende almindelig holdte Regel:

„Ved Sø- og Handelssager forstaas i denne Lov de borgerlige Sager, i hvilke Fagkendskab henholdsvis til Søforhold og til Handelsforhold skønnes at være af Betydning, og ved Afgørelsen heraf vil der være at tage særligt Hensyn til, om begge Parter ønske Behandling af Sagen som Sø- eller Handelssag.“ Hertil knytte sig følgende i § 24 optagne Regler: „Begøring om, at en Sag skal behandles som Sø- eller Handelssag, eller Indsigelse derimod skal fremsættes senest paa den første Tægtedag. Rettens Afgørelse af Spørgsmaal derom kan ikke medføre Afvisning af Sagen, men kun Henvisning af dens videre Behandling til den rette Domstol. Kærefristen er 3 Dage.“

Det skal fremhæves, at der ved Ordene „borgerlige Sager“ tænkes ikke blot paa egentlige Retstrætter, men ogsaa paa andre Retshandlinger af de Arter, der hidtil have henhørt under Sø- og Handelsretten; Straffesager alene undtagne, samt at man har betragtet det som en Selvfølge, at ikke blot Søforklaringer, men ogsaa de efter Lov Nr. 72 af 12te April 1892 §§ 9 ff. (jfr. Udk. t. L. om Strafferetsplejen § 406) i nær Forbindelse dermed staaende Søforhør vedblivende skulle høre under Søret.

Den i 2det Punktum af § 9 optagne Regel om, at Retten ved Optagelse af Søforklaringer dannes af Formanden og 2 søkyndige Medlemmer, er overensstemmende med den for Tiden ved Sø- og Handelsretten gældende Ordning, jfr. Lov 13de April 1894 § 3.